

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1827.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως

διακηρύττει

Ὅταν οἱ πληρεξούσιοι τῶν ἐπαρχιῶν τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος συνήχθησαν εἰς Ἐπίδαυρον, διὰ νὰ συγκροτήσωσι τὴν τρίτην ἐθνικὴν Συνέλευσιν, δὲν ἔβαλαν ἄλλον κατὰ νόον σκοπὸν, εἰ μὴ ποῖα μέσα νὰ μεταχειρισθῶσι, διὰ νὰ σωθῇ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀπὸ τὸν ἐπιπρεμμένον κίνδυνον.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἐθνικὴ Συνέλευσις μόλις ἀπαρτισθεῖσα, ἤρξατο τῆς μεγάλης ταύτης σκέψεως, καὶ συστήσασα εἰς τὴν Γ'. συνεδρίᾳ διαφόρους ἐπιτροπὰς προβαίνειν ἰκνηλατοῦσα τὸ σωτήριον εἰς ὅλα γενικῶς τὰ συντείνοντα εἰς ἀπαλλαγὴν καὶ εὐδαιμονίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν ἱερὰν ἡμῶν θρησκείαν, τὰς πράξεις τοῦ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν πολέμου, καὶ τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος κνέδρησιν.

Πλήθος ἀλλεπάλληλων ἀφορήτων καὶ ἀνηκούστων δυστυχημάτων, φόβος παρὰν κατὰ ξηρὰν, καὶ κίνδυνος ὅτι ὡς ὡς ἐπαπειλούμενο, κατὰ θάλασσαν, ἀφ' οὗ ἔπαισεν ἐνδόξως ἡ περιφανὴς καὶ πολυδάκρυς πόλις τοῦ Μεσολογγίου, συνέστρεψε τοὺς νόμους πάντας ὡς διαίᾳ φορὰ λαίλαπτος, καὶ συνετάραξε τοὺς σωτηριώδεις σκοπούς τῶν πληρεξουσίων τῆς τρίτης ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Ἀναβολή, ἀναβολὴ τῶν ἐργασιῶν, ἠκούσθη κοινῶς καὶ ὁμοφώνως παρὰ πάντων τῶν πληρεξουσίων εἰς τὴν Γ'. Συνεδρίᾳ, καὶ φροντὶς μόνον δι' ἓσα ἀφορῶσι τὸν πόλεμον ὡς ἐναποταμιεύσωμεν εἰς εἰρηνικατέρας στιγμὰς τὴν αἴσιον τῶν ἀρχινημένων πράξεων ἀποπερτάσας. Ταῦτα κοινῇ φωνῇ καὶ γνώμῃ εἰς πολλὰς συνεδριάσεις ἐπεψηφίσθησαν, καὶ δὲν ἐφάνη ἐναντίος αὐτοῖς ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀπεδείχθησαν νομίμως ἐκτεθειμένοι τὸ ἱερὸν τῆς πληρεξουσίου ἐνδυμα.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀναβολὴ αὕτη ἔπαυσε νὰ παύσῃ μὴν ἡμέραν, καὶ νὰ συνέλθωσι οἱ πληρεξούσιοι, διὰ

νὰ ἀναλάβωσι τὰς ἀναβληθείσας ἐργασίας των, ἀφ' οὗ ἐσκέφατο ἀκριβῶς ἡ Συνέλευσις περὶ τόπου καὶ χρόνου, ἀπεφάσισεν εἰς τὴν πέμπτην καὶ ἑκτὴν Συνεδρίᾳ νὰ συστήσῃ δεκατριμελὴ ἐπιτροπὴν, ἡ ὅποια ἐσὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις νὰ ἔχῃ χάριος ἱερὸν καὶ ἀπαράδιακτον. Νὰ συγκαλέσῃ τοὺς διορισθέντας διὰ τὴν τρίτην ἐθνικὴν Συνέλευσιν πληρεξούσιους περὶ τὸν Σεπτέμβριον εἰς ὅποιον μέρος ἤθελε κρίνει ἀσφαλές, στερὸν καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐξέδωκε τὸ ὑπ' ἀριθ. Ε'. ψήφισμα.

Ἐπλησίαζεν ἤδη ὁ εἰρημένος τῆς προλεσμίας καιρὸς, ὅτε ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως διὰ τῆς πρώτης προκηρύξεως συνεκάλεσε τοὺς πληρεξούσιους εἰς τὴν νῆσον Πόρον, διὰ νὰ ἐκπεριώσωσι τὰς διακοπείσας ἐργασίας των. Ἀλλ' ἐπειδὴ παρήλθον δύο μῆνες καὶ ἐπέκεινα, καὶ μ' ὅλον ὅπου ἐξέδωκε καὶ δευτέραν προκήρυξιν ἡ ἐπιτροπὴ ὑπ' ἀριθ. 178, καὶ δὲν συνήχθησαν οἱ πληρεξούσιοι, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδώτῃ καὶ τρίτην προκήρυξιν ὑπ' ἀριθ. 216. κατὰ τὴν πρώτην Νιεμζίου, ὅτε θεωρήτατα τὴν Αἰγίαν ὡς τόπον καταλληλότερον διὰ τὰς σκέψεις τῶν μεγάλων συμφερόντων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, συνεκάλεσεν εἰς ταύτην τὴν νῆσον τοὺς πληρεξούσιους, καὶ διὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν συγκροτήσιν τῆς Συνελεύσεως, μετέδωκε αὕτη ἡ ἰδία ἐπιτροπὴ εἰς τὸν προσδιορισθέντα τόπον, τὴν Αἰγίαν.

Μόλις παρήλθον ὀλίγαι ἡμέραι, καὶ συνέρρευσαν πανταχόθεν προθύμως πολλοὶ πληρεξούσιοι, οἱ ὅποιοι με ἀναφορὰν των πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν δεικνύουσι τὰ πατριωτικὰ φρονήματά των, θεωροῦντες τὴν μὲν Αἰγίαν, τόπον καταλληλότερον διὰ τὴν Συνέλευσιν, τὴν δὲ ἀναβολὴν τῆς ἐναρξέως τῶν ἀναβληθεισῶν ἐργασιῶν τῆς Συνελεύσεως, ὡς ἐπιβλαβεστάτην εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος, καὶ ὡς ἔργον ὀλεθριωτάτον.

Ἀλλὰ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα, ἀπέναντι τῶν νόμων, ἀπέναντι τοῦ ὁρθοῦ λόγου, ἀπέναντι τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος, ἀπέναντι τέλος πάντων τῆς ἐλευθέρου θρησκείας τοῦ ἔθνους, ἡ ὅποια ἐξεφωνήθη ἐπισήμως εἰς τὴν πέμπτην, καὶ ἑκτὴν συνεδρίαν, μνησθάνει ἡ ἐπιτροπὴ, ὅτι τινὲς ἐκ τῶν πληρεξουσίων, δεκαεὶ περὶ τοῦτον ἀριθμὸν, λητμονήσαντες τοὺς φρικτούς ὅς

κούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξ ἰδίας Δελήσεως καθυπεβλήσαν, ἀπεκόπησαν ἀπὸ τὴν νόμιμον ὁλομέλειαν τοῦ σώματος τῶν πληρεξουσίων, παρέσυρον καὶ ὀλίγους ἄλλους μελλοπληρεξουσίου καὶ συμφαλιζάουτιν ἤδη εἰς Ἑρμιόνην μετὰ τινων φιλοταράχων ἰδιοτελῶν, οἱ ὅποιοι, καταπατήσαντες τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως, κατέστησαν αὐτοχειροτόνητοι πληρεξούσιοι, ἐν ᾧ αἱ ἐπαρχίαι, τῶν ὁποίων ἀνόμως παριστάνουσι τὸ πρόσωπον, εἶχον ἐκλελεγμένους τοὺς νομίμους πληρεξουσίου των, πρὸς ὁποίους ἀκριβῶς ἐπισκεψαμένη ἡ Συνέλευσις ἐπέκύρωσεν εἰς τὰς προκαταρκτικὰς Συνεδριάσεις της.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως, προνοῦσα εἰλικρινῶς περὶ τῶν συμφερόντων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ μὴ ἀνεχομένη νὰ βλέπῃ ἐν τῷ μέσῳ τοιούτων ταραχῶν υποθαλαπόμενα ἐναύσματα μελλούσης φλογός, συνεκάλεσε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 224 προσκλήσεως πάντας τοὺς εἰς Ἑρμιόνην εὐρισκομένους πληρεξουσίου, διὰ νὰ συνέλθωσιν εἰς Αἴγινα, τὸν νομίμως διατεταγμένον τόπον τῆς Συνελεύσεως.

Φρονήματα ὅχι βέβαια πατριωτικὰ, καὶ σκοποὶ μακρὰν τείνοντες τῶν κοινῶν συμφερόντων, παρέσυραν τοὺς εἰς Ἑρμιόνην ὅχι μόνον νὰ μὴν ὑπακούσωσιν εἰς τὴν νόμιμον πρόσκλησιν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνελεύσεως, ἀλλὰ νὰ τολμήσωσι νὰ προσκαλέσωσι παρανόμως τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Συνελεύσεως, καὶ πάντας τοὺς εἰς Αἴγινα πληρεξουσίου εἰς Ἑρμιόνην, ὅπου οὗτοι διατρέψουσιν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως βάσιν ἔχουσα τὴν νομιμότητα, καὶ προβαίνουσα εἰς τὰς ἐργασίας της μ' ἐκεῖνοι τὸ εἰρηνικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ οὐράνιος ἡμῶν Θρησκεία ἐντέλλεται, καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος ὑπαγορεύει, καὶ αἱ περιστάσεις τῆς πατρίδος ἀπαιτοῦσιν, ἐκδίδει καὶ τετάρτην ἤδη προκήρυξιν συγκαλοῦσα καὶ αὖθις τοὺς πληρεξουσίου εἰς Αἴγινα.

Πληρεξούσιοι τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους! Ἀφ' οὗ ὁ ἔξ ἡδὴ ἔτη ἀγωνιζόμενος λαὸς τῆς Ἑλλάδος σὰς ἐνεπιστέιθη τὴν πρόνοιαν τῶν ὑψηλῶν συμφερόντων του, ἐν ᾧ πρόκειται στάδιον μεγάλων πολιτικῶν ἀγώνων, εἰς τοὺς ὁποίους ταλαντεύεται ἡ εὐδαιμονία, ἡ ἢ ἀπώλεια τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, μὴ Δελήσητε διὰ μικροπρεπῆ ἰδία συμφέροντα ὀλίγων τινῶν ἀτόμων νὰ ἀναβάλλητε ἐπὶ πλεον τὰ κοινά. Ὁ καιρὸς παρέρχεται, καὶ ἡ ἀναβολὴ φέρει ὀλεθριώτατα ἀποτελέσματα.

Ταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως διακηρύττει κατὰ χρέος καὶ τέταρτον ἤδη εἰς ὅλους τοὺς πληρεξουσίου, καὶ ἐλπίζει ὅτι, ὅσοι ἀνακαίονται ἀπὸ τὴν εὐγενῆ ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἰδῶσι μίαν ἡμέραν ἐλευθέραν, εὐπορουμένην, καὶ εὐδαιμονοῦσαν τὴν Ἑλλάδα, θέλουσιν ὑπακούσει εἰς τὴν νομιμωτάτην ταύτην πρόσκλησιν.

Ἐὰν δὲ παρ' ἐλπίδα φανῇ τις ἐπιμένων εἰς παρανόμους γνώμας καὶ ἀποφάσεις, ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως κατὰ χρέος θέλει λάβει τὴν ἀνήκουσαν πρό-

νοιαν νὰ διακηρύξῃ εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τὴν παρανομίαν ἐκείνων, ὅσοι σπεύδουσι νὰ εἰσάξωσιν εἰς τὴν πατρίδα, διὰ ἰδία συμφέροντα, τὴν φθορὰν καὶ τὸν ὀλεθρον.

Τῇ 2 Ἰανουαρίου 1827, ἐν Αἰγίνῃ.

Ο Πρόεδρος

Πανούτζος Νοταρᾶς.

Ἄρτης Πορφύριος.

Σπυρ. Καλογερόπουλος.

Γεώργιος Αἰνιάν.

Χρῆστος Βλάσης.

Γεώργιος Δαρειώτης.

Ἐμ. Ξένος.

Ν. Ρενιέρης.

Ν. Ι. Βελισσάριος.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Χ. Κλονάρης.

(Τ. Σ.)

Ἐγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐξ Αἰγίνης.

Βεβαιούμεθα ἀπὸ γράμματος ἀνδρὸς ἀξιοπίστου ἐκ Ναυπλίου ἀπὸ 31 Δεκεμβρίου, ὅτι ἐκ τῶν ἡμετέρων τινὲς ἐνεδρεύσαντες περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς ἐκείνου κατὰ τὸ μέρος Λυγυδέστης (ἐν Μεσσηνίᾳ) συνέλαβον ζῶντα τὸν μπίμμπασην τοῦ Ἰμπραχίμη καὶ ἄλλους δέκα Ἀραβας. Τὸν μπίμμπασην ἐφόνευσαν ἔπειτα ἐπειδὴ ἐφονεύθη κατ' αὐτὴν τὴν ἐνεδραν ὁ ἀδελφὸς ἐνὸς τῶν ἐνεδρευσάντων.

Τοιαῦτα ἀνδραγαθήματα γίνονται συχνότατα εἰς τὰ κατὰ τὴν Μεσσηνίαν φρούρια, καὶ λυπούμεθα παραπολὺ ὅτι δὲν τὰ μανθάνομεν, διὰ νὰ τὰ γνωστοποιῶμεν εἰς τὸ πανελλήνιον. Ποτὲ δὲν ἀμελήσαμεν οὐδὲ ἀρελοῦμεν νὰ γνωστοποιῶμεν καὶ τὰ παραμικρότερα κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων, καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς πρᾶττοντας ἢ τοὺς ἀμέσως εἰδότας καὶ μανθάνοντας νὰ μᾶς τὰ κοινοποιῶσιν.

Πρὸ δύο περίπου μηνῶν ἔφθασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ Γαλλίας καὶ ὁ συνταγματάρχης Κύριος Δ. Μπούρμπας.

Ὁ Κ. Μπούρμπας, τὸ γένος Ἕλλην ὡς ἐκ Κεφαλληνίας καταγόμενος, ἐμῆκε πρὸ χρόνων ἱκανῶν εἰς ὑπηρεσίαν τῆς Γαλλίας, καὶ εἶχε τὴν τιμὴν νὰ συναγωνισθῇ εἰκοσιτρία ἔτη μετὰ τῶν τροπαιοῦχων Γαλλικῶν στρατευμάτων, καὶ νὰ συνδοξασθῇ καὶ διὰ τὴν ἀξίαν του καὶ τὴν πολεμικὴν του ἀρετὴν ἐπροβιβάσθῃ καὶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου. Ἀγωνισθεὶς λοιπὸν τόσους χρόνους ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ τῆς τιμῆς ξένου ἔθνους, ἀπεφάσισεν ἤδη νὰ ἀγωνισθῇ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος, μὴ ὑποφέρων βέβαια νὰ βλέπῃ ἀλλογενεῖς τρέχοντας εἰς τὸ ἔνδοξον τῆς Ἑλλάδος στάδιον, καὶ αὐτὸς νὰ μένῃ μακρόθεν ἀδιάφορος θεατῆς.

Ὁ Κ. Μπούρμπας φθάσας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφάνερωσεν εἰς τὴν Διοίκησιν τὸν πρὸς ὃν ἦλθε σκοπὸν, καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ στρατολογήσῃ ὅσους περισσότερους δυνηθῇ, διὰ νὰ συνεργήσῃ αὐτῷ δραστηριώτερον πρὸς τὸ ὁποῖον ἦλθε τέλος, καὶ ἡ Διοίκησις ἐδέχθη τόσῳ προθυμότερον τὸ πρόβλημα, ὅσῳ περισσότερον ἐπρεπε νὰ ἐλ-

πίζη ἀπ' ἀνδρὸς πολεμικὴν ἐμπειρίαν ἔχοντος. Ἐσὺ-
ναί, λοιπὸν ὁ Κ. Μπούρμπας περὶ τοὺς ἐνεακισί-
ους στρατιώτας ὑπὸ ἀρχηγούς τοὺς Κυρίους Σ. Λαμ-
πουροῦλον, Δ. Πατᾶν, Χ. Μπαϊρακτάρην, Βελισσάριον
Παπαχάλην, Ν. Καβαδῖαν, Λάμπρον Καίτζον καὶ Ἀ.
Μεταξῆν, καὶ γνωστοποιήσας τοῦτο εἰς τὴν Διοίκησιν
ἐλαβε διαταγὴν νὰ μεταβῇ ἐξ Ἀργους εἰς τὴν ἀνατολι-
κὴν Ἑλλάδα, καὶ νὰ συμπράξῃ ὑπὸ τὸν γενικὸν ἀρχη-
γὸν Καραϊσκάκην ἀμίσως. Ἀλλ' ἐν ᾧ παρεσκευάζετο
εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς διαταγῆς ταύτης, ἐξαίφνης ἀνεφύη
ἄλλη ἀνάγκη, καὶ ὁ Κ. Μπούρμπας διετάχθη νὰ με-
ταβῇ εἰς Ἐλευσίνα πρὸς ἐκδυνάμωσιν τοῦ ἐκεῖ στρατο-
πέδου, καὶ ἤδη ἔφθασεν εἰς Σαλαμίνα.

Κατὰ τὰς Ἀγγλικὰς ἐφημερίδας ἀπὸ 21 τοῦ Νοεμβρί-
ου τοῦ Ἑλληνικὸν δάνειον ἐτίματο 19 καὶ ἡμίσεως τὰ ἑκα-
τὸν, καὶ τὴν 24 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡῤῃξε μέχρι τῶν
20, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μόλις ἔφθανεν εἰς τὰ 13 ἢ 14.
Αὕτη ἡ αἰφνίδιος, καὶ σημαντικὴ αὔξησις ἀποδίδεται
παρ' ἄλλων μὲν εἰς τὴν βεβαιότητα τῆς ἀφίξεως τοῦ
λόρδου Κοχράνου εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρ' ἄλλων δὲ εἰς τὸ
μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, τὸ
ὅποιον προϋπόσκει τὴν μεσολάβησιν τῆς Αὐτοῦ Με-
γαλειότητος καὶ τῶν συμμάχων του διὰ τὴν παῦσιν
τοῦ ἐνεστῶτος πολέμου. Ἄν καὶ ἡ Μεγαλειότης του
δὲν ἀναφέρει ῥητῶς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἑλλάδος εἰς
τὴν ῥηθεῖσαν ὁμιλίαν του (Ἰδ. Ἀριθ. 15 τῆς Γεν. Ἐ-
φημερίδος), αἱ ὁμιλίας ὅμως τοῦ Κυρίου Λιδδέλλου,
ὅστις ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν βουλὴν τῶν ἀντιπροσώπων
τὸ σχέδιον τῆς ἀναφορᾶς εἰς ἀπάντησιν τῆς ὁμιλίας
τοῦ βασιλέως, καὶ τοῦ Κυρίου Οὐνίνου, ὅστις ὑπε-
ράσπισε τὸ ῥηθὲν σχέδιον, ἐξηγοῦν καθαρώτερον τοὺς
σκοποὺς τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Ὁ πρῶτος, Δέ-
λων νὰ ἐπαινέσῃ τὸ σύστημα τοῦ ὑπουργοῦ Κ. Καν-
νίγγη λέγει: « Ἡ πατρίς μας δὲν θέλει λησμονήσει
τὴν ἐν καιρῷ ἀναγνώρισιν τῶν πολιτειῶν τῆς μεσημ-
ερινῆς Ἀμερικῆς καὶ τὰ μεγάλα ὀφέλη, τὰ ὅποια
προήλθον ἐξ αὐτῆς εἰς τὸ ἐμπόριόν μας. Δι' αὐτὰς,
καὶ δι' ἄλλας ἐκδουλεύσεις ἡ πατρίς ὀφείλει εὐγνω-
μοσύνην εἰς αὐτὸν τὸν πολιτικὸν ἀνδρᾶ (τὸν Κ. Καν-
νίγγην). Ὡς μὲ συγχωρηθῇ δὲ νὰ ἐκθέσω
ἐν μίαν ἐλπίδα, ὅτι φθάνει ὅσον οὕτω ὁ καιρὸς,
καθ' ὃν αὗτος ἐλπίζει νὰ ἐκτείνῃ τὴν προσπάθειάν του
εἰς τὸ νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὰ πολυχρόνια δεινὰ τῆς
πτωχῆς, δυστυχοῦς καὶ καταδυναστευθείσης Ἑλλάδος.
Νομίζω ὅτι δὲν ἀπατῶμαι ὑπολαμβάνων ὅτι
αἱ εὐχαὶ τῆς βουλῆς εἶναι ὑπὲρ ἔθνους ἀνδρείου, μα-
χομένου ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀνεξαρτησίας, καὶ ὅτι
ἐννοεῖται καὶ ἐγὼ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ τοῦ ἔ-
θνους, κινῶ τὴν εὐχαρίστησιν ἐκάστου μέλους τῆς
βουλῆς. » (Συνεχεῖς χειροκροτήσεις ἐξ ὅλων τῶν μερῶν
τοῦ βουλευτηρίου ἐβεβαίωσαν τὸν βουλευτὴν τὸ φρόνημα
περὶ τῶν λεγομένων.) Ὁ δὲ Κύριος Οὐνίνος εἰς τὴν
ὁμιλίαν του ἐπαναλαμβάνει σχεδὸν τὰς αὐτὰς παρα-
τηρήσεις, καὶ προσθέτει, ὅτι ἐλπίζει προσεχῇ τὸν

συμβιβασμὸν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων. Ὁ Κ. Καν-
νίγγης εἰς τὴν ὁμιλίαν του δὲν ὠμίλησε ῥητῶς περὶ
τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, ἐσυμφώνησεν ὅμως καθ'
ὅλα πρὸς τὴν γνώμην τῶν δύο ῥητόρων, καὶ ὑπερά-
σπισε τὸ σχέδιον τῆς ἀναφορᾶς, τὸ ὅποιον καὶ ἐνε-
κρίθη παρὰ τῆς βουλῆς.

Ἡ Ἑλλὰς γνωρίζει, καὶ τιμᾷ κατ' ἀξίαν τὴν ἀρε-
τὴν τῶσων φιλανθρώπων ξένων, οἵτινες δυσιάσαντες καὶ
ἀναπαύσεις, καὶ ἴδια συμφέροντα, ἔτρεξαν προθύμως
εἰς βεήθειαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἀλλὰ μετὰ τῶν
γενναίων τούτων ἀνδρῶν παρεισέφρησαν ἐνίοτε καὶ τυχο-
διώκται, οἵτινες παρασύραντες καὶ τὰς φιλελληνικὰς
ἐταιρείας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ φιλελληνισμοῦ, ἤλθον
εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ εὖρωσι τύχην. Ἀπατηθέν-
τες εἰς τὰς ἐλπίδας τῶν ἀνεχώρησαν δυσαρεστημένοι,
καὶ ἔγραψαν μυρία κακὰ κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ' εἰς
ἐκ τῶν ἀνθρώπων τούτων, τολμηρότερος πολλῶν ἄλλων,
Δέλων νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Ἕλληνας, ἔτρεξε νὰ οἰκειωθῇ
πρὸς τὸν ἐν Σμύρῃ Ἀνατολικὸν Θεατὴν. Ἀπὸ τῆς ἐν
Παρισίῳ φιλανθρωπικῆς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐταιρείας
ἕως εἰς τὸν ἐν Τουρκίᾳ τοῦτον Θεατὴν τὸ πῆδημα εἶ-
ναι βέβαια μέγα καὶ τολμηρόν· ἀλλ' ὁ γενναῖος οὗτος
φιλέλλην τὸ ἔκαμε τόσον εὐκόλως, ὅσον εἶναι ἐκ φύ-
σεως δύσκολον.

Ἐκ τῶν ὅσων ἔγραψεν εἰς τὸν νέον σύντροφόν του
Ἀνατολικὸν Θεατὴν, τὸ περιεργότερον εἶναι ἐν γράμ-
μα, τὸ ὅποιον κατεχώρισεν εἰς τὸν Ἀριθ. 261. Παρα-
τρέχοντες ὅσα λέγει κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἀνίσως ἀλή-
θευε τὸ τρίτον ἢ τέταρτον μόνον τῶν ὅσων ὁ ὀξυδε-
κῆς οὗτος Θεατὴς, καὶ οἱ φίλοι του μαστεύουσιν ἢ
βεβαιόουν περὶ τῆς Ἑλλάδος, ἠθέλαμεν εἶσθαι βέ-
βαια ἀπὸ τοῦ 1821 ἔτους ἐξαλειμμένοι ἐκ τοῦ προ-
σώπου τῆς γῆς. Δὲν ἠμποροῦμεν ὅμως νὰ παραδρά-
μωμεν μετ' ἀδιαφορίας καὶ τὰς ἀδιακρίτους καὶ ἀ-
πρεπεῖς κατὰ δύο ἀξιοσεβάστων φιλελλήνων φλυαρίας του.

Πρῶτος τούτων εἶναι ὁ ἀνδρείος συνταγματάρχης,
Κύριος Φαβυῖρος. Ὁ ἀνώνυμος τυχοδιώκτης βεβαιώνει,
ὅτι μετὰ τὴν δευτέραν ἐν Χαϊδαρίῳ μάχην ἀεὶρήμε-
νος συνταγματάρχης μετέβη εἰς μίαν παραπλεύσαντα
εἰς τὸν Πειραιᾶ φρεγάταν, καὶ ἐν ταύτῃ θέλει νὰ παρε-
νεύρῃ πανούργως, ὅτι ὁ συνταγματάρχης δὲν ὑπηγάγετο
ἐκεῖ εἰμὴ διὰ νὰ γενματίσῃ. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶναι,
ὅτι ὁ ὁ γράφων δὲν παρευρέθη εἰς κάμμιναν τῶν δύο
ἐν Χαϊδαρίῳ μαχῶν· ἀλλ' ἐν ᾧ εἰ ἄλλοι φιλέλληνες
ἐπολεμοῦσαν ἐκεῖ, αὐτὸς περιεπλανᾶτο τῇδε κακεῖσε.
Ὡστε ὅσα λέγει ὡς αὐτόπτης μάρτυς τῶν μαχῶν τού-
των, εἶναι πλάσματα καὶ ψεῦδη. β' εἰς τὴν φρεγά-
ταν μεταβὰς ὁ Κ. Φαβυῖρος μόνον σκοπεῖν εἶχε νὰ
ἀπολυτρώσῃ, εἰ δυνατόν, διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ οὐ-
δετέρου ναυάρχου, δύο ἀξιολόγους ἀξιωματικούς τοῦ τα-
κτικοῦ στρατεύματος, πεσόντας αἰχμαλώτους εἰς τὰς
χεῖρας τῶν Τούρκων, τὸν Ἀ. Ἰβὸν καὶ τὸν Πεκογά-
ραν, τοὺς ὁποίους ἐποίησε καθ' ὑπερβολὴν διὰ τὴν

ἀνδρίαν καὶ τὰ πολεμικά των προτερήματα * ἀλλὰ, κατὰ δυστυχίαν, ἦσαν ἤδη καὶ οἱ δύο σφαγμένοι ἀπὸ τῶν ἀγρίων ἐχθρῶν. Τοῦτο ἦταν ἔργον ἄξιον διακριτικῆς ἀρχηγῆς καὶ σύμφωνον πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀκαμάτου συνισχυματάρχου καὶ διὰ τούτου τὸν χαρακτῆρα τοῦ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐπὶ τῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ Γ' Συνελεύσεως καὶ παραιτούμενον παρεκάλεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκδουλεύσεις του.

Ὅσον δὲ περὶ τῶν κατὰ τοῦ κόμητος Πόρρου συσφαιριῶν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσωμεν; Ἡ γένεσις, καὶ ἡ διαγωγή τοῦ ἀνδρὸς πρὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ταραχῶν, εἶναι γνωσταί, καὶ οὔτε τῆς ἐδικῆς μας μαρτυρίας ἔχουσι χρεῖαν, οὔτε αἱ συκοφανταί ἐκεῖναι ἡμποροῦν νὰ τὰς ἀλλάξωσιν. Ἀπ' οὗτου δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ πολιτεύμα του ἐστάθη πάντοτε φρόνιμον, τίμιον καὶ ἄξιον ἀληθῶς τῆς γενέσεως καὶ ἀνατροφῆς του καὶ καλλιτέρα τοῦτου ἀποδείξεις εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν εἰς αὐτὸν πάντοτε καὶ δεικνύει ἡ Ἑλληνικὴ διοίκησις, καὶ ἡ ὑπέρληψις, τὴν ὁποίαν μερικῶς οἱ Ἕλληνες ἔχουσι πρὸς αὐτόν. Ὅσον καὶ ἂν τὸν κατέτρεξεν ἡ τύχη, εἶναι πάλιν πολλὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ κατηγόρου του καὶ αὐτοῦ· οὗτος μὲν εἶναι θῦμα τῶν πολιτικῶν περιστάσεων· ἐκεῖνος δὲ ἀναίσχυτος τυχερώκης.

Ὁ Cousier δημοσιεύει καὶ νέαν ἄλλην ἐπιστολὴν τοῦ δόκτορος Λυιᾶλλου περὶ τοῦ μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Περσίας πολέμου. Ἰδοὺ καὶ αὐτῆς ἀπόσπασμα:

Ἡ φυγὴ τοῦ πατριάρχου τῶν Ἀρμενίων, καὶ τῶν μοναχῶν τοῦ μοναστηρίου Ἐτχμαδζίνου, ἡ διατριβὴ αὐτῶν εἰς πλησίον τινὰ κείμενον τόπον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσσίας, ἡ κακὴ κυβέρνησις τῶν ἡδὴ ὑπὸ τὴν Ρωστίαν Περτικῶν ἐπαρχιῶν, αἱ κατὰ τῆς τιμῆς τῶν γυναικῶν γινόμεναι ἀταξίαι, καὶ ὁ θρησκευτικὸς ἐνθουσιασμὸς ἐδίδθησαν κατὰ διαδοχὴν ὡς ἀφορμὰ τῆς εἰσβολῆς τῶν Περσῶν εἰς τὴν γῆν τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ εἶχον ἀναμφιδόλως μεγάλην ἐπὶ ῥοὴν εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ σιαχ καὶ τοῦ Ἀββᾶ-Μίρζα· πλὴν μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ κυρία αἰτία τῆς παρουσίας ἐπιδρομῆς εἶναι τὸ βαθὺ μίσος, καὶ ἡ ἀπεριόριστος ἀγανάκτησις, τρεφόμενα εἰς

* Σιμὰ τῶν ὅσων ἐρρέθησαν περὶ τοῦ Ἰβου εἰς τὴν Γερμανικὴν Ἐφημερίδα, Ἀριθ. 93 τοῦ α' ἔτους, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἀποσιωπηθῇ καὶ ἡ γενναία τῶν αὐτῶν ἀποκρίσις αὐτοῦ πρὸς τὸν Κιουταχὴν. Οὗτος ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰβος ἦτον ἀξιόλογος πυροβολιστής, καὶ ἐπρόβαλεν εἰς τὸν νέον ὅτι τὸ χρίζει τὴν ζῶν, ἂν θέλῃ νὰ μετέλθῃ τὸ ἔργον του καὶ ὑπ' αὐτόν. Ἀλλ' ὁ Ἕλλην ἀπεκρίθη χαρὶς πῶς νὰ δειλιάσῃ; «Καὶ κυρίας ζωῆς ἐπρόκρινα κάλλιον νὰ θυσιάσω ἢ νὰ ῥιψω μίαν σφαῖραν κατὰ τῶν ἀδελφῶν μου.» Ὁ Κιουταχὴς προστάζει, καὶ ὁ Ἰβος ἀποτέμενεται τὴν κεφαλὴν. Ἐχομεν τὴν ἀποκρίσιν τοῦ μάρτυρος τῆς πίστεως καὶ πατρίδος Ἰβου πρὸς τὸν ἀνδρὸς τίμιον καὶ πάσης πίστεως ἄξιον, τιμημένον καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ Κιουταχῆ.

τὰς παρθίας τῶν Περσῶν ἐκ τῶν ἀλαζονικῶν, δικαστικῶν μέτρων τῆς Ρωστικῆς αὐλῆς, καὶ ἐκ τοῦ ὑπεροπτικῆς καὶ τυραννικοῦ πολιτεύματος τοῦ στρατηγοῦ Ἰερμολώφου ἐπὶ τῆς ἐν ἔτει 1817 πρεσβείας του. Ἐν ἔτει 1812 καὶ 1813 ἡ Ρωσσία ἐπεθύμει τὴν μετὰ τῆς Τουρκίας καὶ Περσίας εἰρήνην ἢ εἰρήνην ἐγένετο διὰ τῆς μεσιτείας τῆς Ἀγγλικῆς διοικήσεως. Ὁ Κ. Φρενιγῶχ ἐπεφορτίσθη παρὰ τῆς Ρωσσίας ἰδιαιτέραν τινὰ ἀποστολὴν πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀββᾶ-Μίρζα, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα ἦλον ἡ ἐν Γουλιστάνῳ σύμβασις. Οἱ Ρῶσοι θέλουσιν ὅτι κατὰ τὴν σύμβασιν ταύτην παρεχωρήθησαν εἰς αὐτοὺς αἱ ἐπαρχίαι Καραβάγιν καὶ Ταλίς, ἐν ᾧ αἱ ἐπαρχίαι αὗται ἔπρεπε νὰ κατασχεθῶσι πρὸς καιρὸν ὡς ἐνέχυρον διὰ τὴν ἐπικύρωσιν συνθήκης, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ γενῇ ὑστερώτερον. Ἡ πολιτικὴ αὕτη ἦτον ἐπικίνδυνος, καὶ οἱ Πέρσαι, καθὼς καὶ οἱ Ἀγγλοὶ, ἠπατήθησαν αἱ ἐπαρχίαι ἐκεῖναι, ἀπ' οὗ ἀπᾶξ ἔπεσον εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ρῶσων, δὲν ἡμποροῦν πλέον νὰ ἐπιστραφῶσι εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἡ εὐτυχὴς μεταβολὴ τῶν πραγμάτων τῆς Ρωσσίας, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἡ ἡττὰ καὶ ἡ πτώσις τοῦ Ναπολέοντος, ἐσυγχώρει μάλιστα εἰς τὴν Ρωστικὴν διοίκησιν τὸ νὰ λάβῃ πρὸς τὴν Περσίαν τρόπον δικτατορικόν.

Ἐν ἔτει 1815 ἐπέμφθη εἰς Πετραύπολιν παρὰ τοῦ σιαχ ὁ Ἀδουλ-Χασάν-Χάνης μετὰ δώρων πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον, διὰ νὰ ἐξαίτησιν τὰς ἐπαρχίας ὡς εἰς τὴν Περσίαν ἀνηκούσας, αἱ ὁποῖαι λέγουσι τώρα οἱ Ρῶσοι ὅτι ἐκυριεύθησαν διὰ τῶν ὅπλων ἢ παρεχωρήθησαν. Μετὰ δέ τινος μῆνης ἀπέπεμψεν ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος τὸν Πέρσην πρέσβυν, δηλοποιῶν ὅτι θέλει γνωστοποιήσει τὴν γνώμην του εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Τεχεράνου δι' ἰδιαιτέρον πρέσβεως. Εἴτε ἐξ ἀπάτης εἴτε ἄλλως ὁ σιαχ ἔμενε πληροφορημένος, καὶ κατ' αὐτὰς τὰς διαπραγματείας τὰς ἐν ἔτει 1817, ὅτι ὅλοι οἱ παρὰ τῆς Ρωσσίας κατεχόμενοι τόποι ἤθελαν ἐπιστραφῆ· ἔπειτα ἡ ἐν Γουλιστάνῳ ἐν ἔτει 1813 γενομένη συνθήκη ἦτον μόνον μέτρον ὑποθετικόν ἢ παρασκευαστικόν, μίαν σύμβασιν, ὡς αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος τὸ ἀνομάζει, ἢ θάσις ὀριστικῆς συνθήκης. Ὁ σιαχ ἐζήτησεν, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ κάμῃ τροπολογίαν αὐτῆς τῆς βάσεως εἰς τὴν ἐν ἔτει 1817 συνθήκην, τὴν τοῦ Τεχεράνου δηλαδή, ἢ μᾶλλον τῆς Σουλτανίας, συνθήκην, τὴν ὁποίαν οὐδὲ καὶ αἰνίττεται ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας εἰς τὸ κήρυγμα, αὐτὴ καὶ αὕτη ἐγένετο τέσσαρας χρόνους μετὰ τὴν ἐν Γουλιστάνῳ σύμβασιν.

(Τὰ λοιπὰ ἀκολουθῶς.)